

Koki na potovanju.

Spisal *Silvester K.*

Koki vam je bil korenjak, kakršnih je le malo med njegovim plemenom. Kadar je ponosno stopical okrog domače hiše, nosil glavo pokonci in gledal pogumno v svet, bi nihče ne bil verjel, da je naš petelinček po starosti štel šele nekaj mesecev. Da, štel je šele nekaj mesecev in vendar se je sam prišteval že med odrasle. Grebena res ni imel velikega in tudi s svojim repom se še ni mogel ponašati, pa Koki se ni brigal mnogo za takšne zunanje malenkosti in se je tolažil, da dobi v doglednem času ti dve znamenji močatosti in petelinjega ponosa. Tudi z njegovim petjem še ni bila popolnoma zadovoljna domača kokošad. Ker je sam dobro vedel, da si zdaj še ne more s petjem služiti pohvale, je peval le redko in najrajši le o slabem vremenu. Navadno se je izražal proti ljudem s svojim dobrovoljnim „kok, kok!“ Zaraditega so mu domačini vzdeli ime Koki.

Že v rani mladosti, ko se je moral s svojimi bratci in sestricami skrivati pod varno krilo matere koklje, je kazal Koki, da se v nekem oziru razločuje od ostale piščadi. Bil je ne le največji piščanec, ampak tudi najdrznejši. Od matere koklje se je upal oddaljiti za nekaj metrov dalje kakor drugi mladiči, in toliko metrov je za piščanca gotovo velika daljava. In če se je kdaj pripetilo, da je zaostal, tedaj je znal kričati kakor noben njegovih bratcev, kakor nobena njegovih sestic. Ko je nekoč čivkajoča družba naletela na hrošča, ki je bil zaradi nerodnosti ali iz kakšnega drugega vzroka padel na hrbet na tla in se ni mogel vzdigniti, so kazali vsi piščanci z glasnim „črrr!...“ svoje iznenadenje in svoj veliki strah. Res je tudi Kokiju nekoliko vztrepetalo srce in nehote je nekoliko zakričal, pa ojunačil se je zopet in pol s pogumom, pol s strahom pograbil hrošča za nogo in ga nekoliko pretresel. Kdo se bo čudil mlademu piščancu, ako je moral pobegniti, ko se je potem spravil hrošč na noge in jel razpenjati svoja krila, kakor bi hotel stopiti v boj proti napadalcu. V zadnjem trenutku je ojunačila mati koklja svoje mladiče in jim povedala, kako se ni treba bati hrošča in kako izvrstna in tečna jed je ta živalca. Razkosala je torej hrošča, in drzni Koki je dobil za svoj pogum najboljši del, slastno oprsje.

Od tega dogodka je postal Koki v popolni meri drzen. Vsakega črva, in naj je bil še tako debel, vsakega hrošča, in naj je bil še tako velik, se je lotil brez premisleka. Za mater kokljo se že ni brigal mnogo, in imela je z njim svoj največji križ. Naposled jo je celo ostavil in sklenil, da se hoče prav možato sam preživljati.

Življenje mu je začelo ugajati. Ker je gospodinja vsako jutro nasipala perutnini tečne piče, je gledal naš petelinček, da si je dobro napolnil želodec, a kot priklado si je čez dan iskal po travi in po njivah dobrorejenih črvov, hroščev in enake golazni. Ko je bil dovolj nasičen, je še pobrskal nekoliko po pesku in legel k počitku. Čeprav pa mu je življenje teklo prav lagotno, vendar ni bil popolnoma zadovoljen. Notranji glas mu je pravil dannadan, naj bi si nekoliko ogledal svet. Da mora potovanje biti prijetno, si je Koki domišljal že zaraditega, ker je bil Režun, hišni pes in nočni čuvaj, vedno silno vesel, kadar je smel z gospodarjem iti z doma.

Želja po potovanju ga je pa obšla seobno od tega dne, ko je malemu sosedovemu dečku, ki je nosil še tri ušesa, namreč dve mali na glavi in eno veliko zadaj na hlačnicah, na silovit način uplenil kos belega kruha. Ha! Ta lepi, beli kruh je dišal čisto drugače kakor črne domače drobtine, ki so časih — toda po petelinčkovi želji veliko prereditkokrat — ležale na smetišču. Razumljivo je, da je Koki še večkrat, skoraj vsak dan, prežal na sosedovega malčka, da bi mu pokazal, kako njemu bolj pristojna kos kruha nego dečku. Seveda se ga je malček izogibal, a nekoč sta si vendar nenadoma stala za oglom sosedovega plota nasproti. Koki se ni ustrašil prav nič; nasprotno pa se je ustrašil deček tako, da je kričaje zavrgel kruh in jo urnih korakov popihal domov.

Toda kazen ni izostala. Nekoč prileti petelinu palica, ki je imela svoje domovanje v desnici Peterčkove matere, s tako silo pred noge, da mu skoraj odbije vse kremplje. Tako visoko še ni bil Koki nikdar odskočil v svojem življenju. Pa ko se je sosedu zabliskal v roki kamen, kakršnega ne najdeš prelahko na vozni cesti, ker bi bil zanjo predebel, je Koki pobegnul v tako divjem teku, da se je moral na ovinku pri domačem voglu podpreti s perutnico, sicer bi se prevrgel. Na varnem je dal svoji jezi duška. Ko je izprevidel, da je bil takšen beg skrajno sramoten za njegovo petelinčkovo čast, se je kregal zaradi svoje nezgode tako hudo, da je naposled skoraj še sam oglušil.

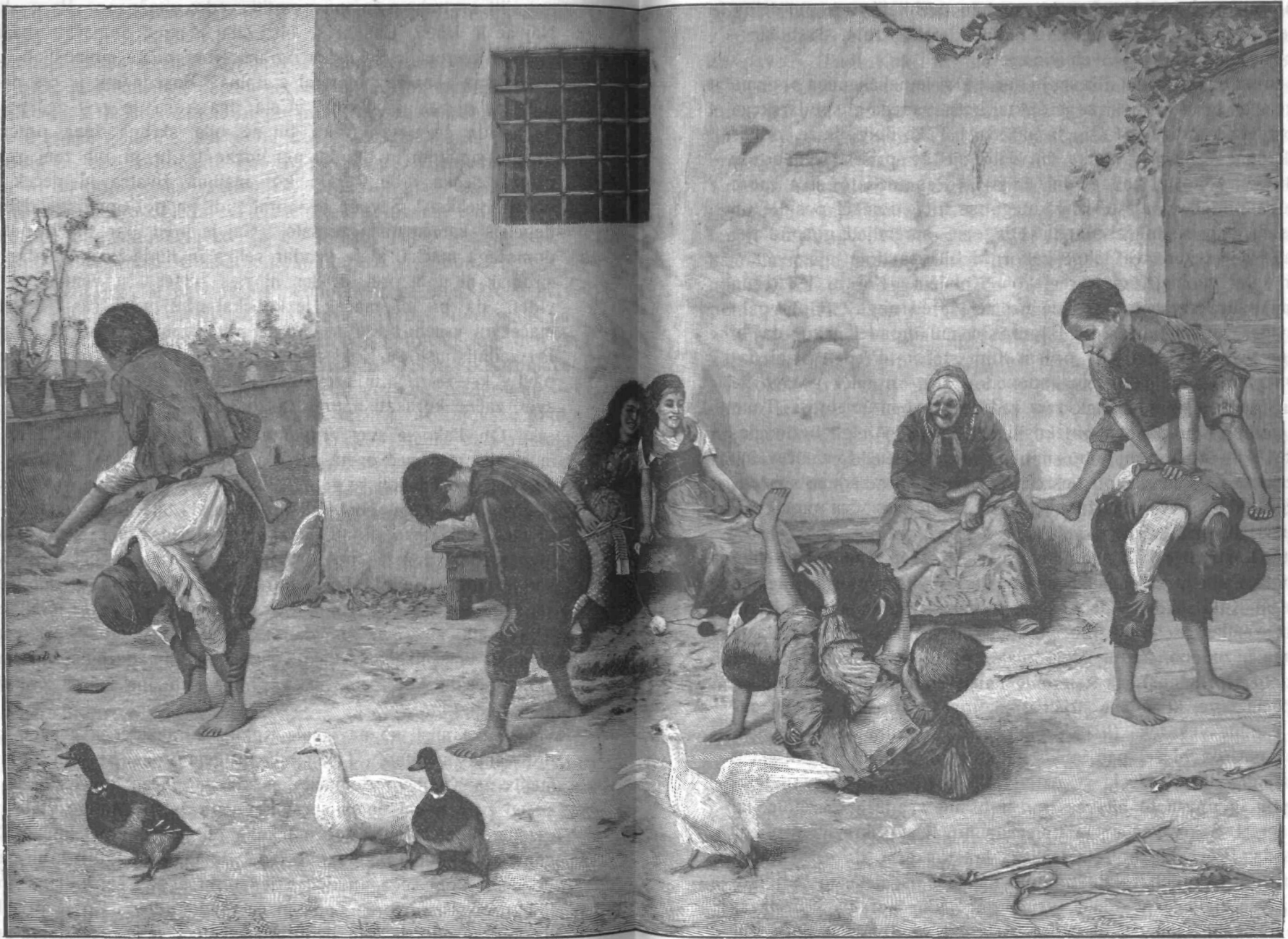
Globoko na časti užaljenemu se je jelo dozdevati, da ga kokoši nekako pomilovalno, pa tudi nekako zaničljivo pogledujejo. V svoji jezi bi jim bil najrajši izkljuval oči, pa za nekaj časa je še moral mirovati, zakaj kokoši so bile starejše in močnejše. Toliko neroden pa vendar ni bil, da bi si k prvi sramoti nakopal še drugo. Da bi se izognil vsem neprilikam, je sklenil Koki, da odide po svetu.

Takoj drugega jutra se prav dobro nasiti. Nasipano pičo pobira tako naglo, kakor bi se hotel nasititi za vse dni svojega življenja in takrat prenese tudi neštevilno udarcev, s katerimi mu hoče zmerna kokošad kaznovati nenavadno požrešnost. Brž potem zapoje še svoj hripavi „ki—i—ri!“, se

požene na ograjo za dvoriščem, skoči na drugi strani na tla in ko se ogleda, vidi, da ga že obdaja tuji svet. Pri vsem pogumu, ki ga je navdajal še pred nekoliko trenutki, čuti vendar pri srcu neko tesnost, ki ga hoče napojiti s strahom in mu omotiti vedre možgane. Pa — korak je storjen. Naj se li vrne? Čas bi še bil. Zdaj je med domačim znanim in tujim neznanim svetom le še nizka ograja. Koki začne premišljati. Ali se mu godi res takšna sila, da bi moral z doma? Soseda mu je res pošteno posvetila, toda ali ni zaslužil kazni? Cela dva kosa je vzel dečku in koliko bi mu jih morda še ugrabil, ako bi ne bila skrbna žena potegnila meje med svojim sinčkom in drznim petelinčkom. In ni bil zanj res ponos, ko je pognal dečka v beg? On kot majhna živalca in deček kot primeroma pošten velikan! Seveda je moral tudi on pobegniti, pa debela palica in še debelejši kamen nista za šalo. Saj je pred par dnevi pes Režun pognal domačega mačka, ki je vendar velika in huda žival, na drevo, s katerega si siromak ni upal prejši, dokler ni pes odšel. In vendar ni bilo zaraditega videti, da bi bil maček le količkaj užaljen na časti. Seveda — petelin in maček ni vseeno! Kar se morda prilega mačku, morda ne pristoja petelinu. Pri zadnji misli se Koki zopet ojunaci, zapoje v ohrabrenje še enkrat hripavi „ki—i—ri!“ in previdno, kakor se spodobi takšnemu, ki gre med svet, začne korakati naprej za kljunom.

Oh, kako je svet vendar velik! Tamkaj v daljavi, kjer se stikata nebo in zemlja, je konec sveta. Oh, in kako daleč je to! Kdo bi neki mogel priti tako daleč? Tamkaj še gotovo tudi Režun ni bil, čeprav je s svojimi štirimi nogami silno nagel. Hu! Kakšno dirko sta bila uprizorila takrat z mačkom! Ko bi znal Koki tako dirjati, bi si hotel ogledati ves svet. Kako bi ga spoštljivo gledale domače pute, kadar bi se vrnil in jim pripovedoval o vsem, kar je videl v tujini. Te neumne pute! Kar doma vedno čepe in naposled se še rogajo Kokijevi smoli s sosedo. Le čakajte! Naj le Koki doraste! Kljuval jih sicer ne bo, ker to ni možato, ampak pri vsaki mogoči priložnosti jim pokaže, v kako veliki meri jih nadkriljuje. Treba je le še nekoliko počakati, da pride taka prilika, ko jim lahko pokaže, koliko stoji nad njimi.

Take misli so navdajale Kokija, korakajočega v svet. Izpočetka je bilo potovanje imenitno. Takoj ob drugem koncu precej obširne trate, ki je mejila na Kokijevo domačijo, je stal mogočen kozelc, ki je bil vanj imovit sosed pred nekaj dnevi spravil bogato žetev. Mnogo zlate pšenice je ležalo razsute na tleh in je dobro teknila potujočemu petelinčku. Sicer še ni bilo minulo toliko časa, odkar je jedel doma, pa — tuji kruh diši premnogokrat bolje od domačega, in dobra jed dobi vedno še tudi v prenasičenem želodcu nekaj prostora. Toda ni se mudil dolgo. Ko je prišel do spoznanja, da ima sosed res lepo in dobro pšenično, se je nemudoma podal za kljunom naprej. Imel je srečo. Komaj je zavil okolo enega vogla, že se je prikazal okolo drugega petelin domačin, ki je bil velik in hud, da je nehote spominjal na Brdavsa v povesti o Martinu Krpanu. Naj bi le zapazil petelina potepina! Brez globokih in krvavih ran bi mu zadnji ne ušel

~ Vesela zabava ~

in naj bi bežal še s tako hitrostjo. Sosedov petelin je bil kot junak na prav brzih nogah, močan pa tako, da je bil dozdej v dvoboju premagal še vsakega nasprotnika. Marsikaterega je zaprašil ob tla tako neusmiljeno, da se mu ni postavil več porobu in je bežal, kakor bi mu bilo prehiteti vseh pet delov sveta; marsikaterega je potezal za pernato suknjico tako kruto, da bi siromaku noben krojač zanjo ne dal dveh vinarjev.

Pa Koki o vsem tem ni vedel ničesar in mirne krvi in nekaljenega poguma je stopical od kozelca proti njivi, ki se je onkraj imenovanega gospodarskega poslopja razprostirala v tuji svet! Oh, ta tuji svet! Tako dolgo je že, odkar je šel petelinček danes zjutraj z doma in daleč je že prišel, a nebo in zemlja se stikata še vedno v nedogledni daljavi. Res možato srce mora imeti, kdor se upa podati v tujino. Zaraditega se tudi domači pes Režun ne upa nikdar sam z doma in čaka vedno, da sme spremljati gospodarja. Da, da! Ponaša se Režun res tako, kakor bi bil ves dom njegov, a v pogumu vendar daleč zaostaja za korenjakom Kokijem. Kaj bi le Režun storil, ako bi mu palica razjarjene sosede priletela pred noge? Gotovo bi ne bil tako previden, da bi odskočil. Pogum bi mu upadel tako, da bi samega strahu ne vedel, kaj mu je v prvem hipu storiti. Preden bi si namislil, da zdrava pamet pred tako silo zapoveduje beg, bi imel gotovo že kamen na hrbtu. Mačka goniti, ki itak sam rad beži, pač ni umetnost. Tako otročarijo hoče pri prvi priložnosti poizkusiti Koki sam. Ali ga bodo gledale neumne pute! Ha — to bo zanj ponos in obenem zadoščenje za zaničevalne poglede, s katerimi so ga merile po nesrečnem begu pred razsrjeno sosedo. Tako je Koki že znal za prvo priložnost, ko bo lahko domačim putam pokazal, v koliki meri jih nadkriljuje.

Njiva onkraj kozelca je bila silno obširna, in Koki jo je mogel z veliko silo pregledati toliko, da je videl, kako se dviguje ob nasprotni meji teman gozd. Gozda še ni Koki nikdar videl. Jel ga je mikati. Pa hoja po njivi ni bila prijetna. Iz zemlje je štrlelo vse polno strnišča, in to strnišče, ki je potujočega junaka neznosno bodlo v podplate, prste in še celo spodnje stegno, je bila prva neprijetnost, na katero je naletel naš znanec. Nekaj časa je pobiral hrošče in črve, ki so mu prišli pred noge, naposled pa mu zaradi težavne hoje mine ves tek. Prišedšemu že do sredine bodeče njive pride hipoma na um, da bi šel pač lahko naokrog in se tako izognil vsem nadlogam. Ali naj gre nazaj? Koki se ozre. Pot nazaj bi bila ravno tako dolga kakor naprej in povrh bi bil ves trud in bi bile vse težave in bolečine zaman. Torej naprej! S krvavečima in bolečima nogama prikrevlja utrujeni popotnik do gozda. Prevelikih bolečin leže za hrastov grm, da se nekoliko odpočije. Takšna pot. Ako bi Kokiju ponujal najlepše pšeničke in še toliko, da bi je imel za vse življenje v obilici, vendar bi ga ne spravil več nazaj na njivo, posebno če bi zahteval, da mora prehoditi vso bodečo pot. Kaj bi le naredile pute? Gotovo bi že po prvih korakih zbežale nazaj. Da, da — petelin je pač petelin; njemu ni para, posebno ne, ako je Koki.

Koki dvigne po zadnjih mislih glavo tako ponosno, da ga zaboli vrat. A že v prihodnjem trenutku skoči tako silno na noge, kakor bi ne čutil

nikakršnih ran, našopiri na vratu perje in zakrikne, kakor bi šlo za življenje. Kaj pa je bilo? Na močni veji košatega hrastovega grma je sedel velikanski hrošč, kakršnega Koki še nikdar ni videl. Stal je na zadnjih nogah nekako pokonci, naprej pa je molel velike, znotraj zobčaste rogle, kakor bi hotel z njimi odškrniti Kokiju glavo. Kdo pa naj ima mnogo premisleka, kjer gre za glavo? Tudi Koki ni nič premišljal, ampak bežal je ob robu gozda tako daleč, dokler ni začel zijati in mu je jelo primanjkovati sape. Da je kričal na ves glas, je razumljivo, zakaj to navado je imel še iz onih prvih dni svojega življenja, ko je bil še piščanec. Ko je pri begu jel še s krepplji brusiti ob tla in se mu je bilo tako bati, da izgubi viseči perutnici, je padel siromak kakor ubit na tla in se ni dolgo časa nič ganil. Siromak je bil res pomilovanja vreden. Pogum mu je upadel, in v prvi sili ni vedel, kaj mu je storiti. Koliko hroščem je že izpihnil luč življenja, a takšne pošasti, kakršna mu je pretila tam pod nesrečnim hrastovim grmom, ni še videl nikdar. Na domačem dvorišču bi se je bržčas lotil, zakaj v sili bi mu pomagale tudi pute, in z zedinjenimi močmi se izvrše velika dela, a tukaj v tujini — tukaj v tujini mu primanjkuje potrebne samozavesti, mu primanjkuje potrebnega zaupanja v lastno moč. Ne da bi se bal hrošča rogača — Koki ne ve, kaj je bojazen — ampak v tujini mora biti vsakdo previden; izogibati se mora vsake in tudi najmanjše nevarnosti. Ko bi vsaj noge ne bile tako boleče. Kdo se bo postavljal porobu, ako ne more trdno stati? Bi li ne bila to skrajna neumost? Gotovo bi se taka neprevidnost kaznovala samaobsebi. Da bi hrošča ne premagal? O tem ni dvomiti. Pa žival, ki ima tako ostre rogle, zavda lahko nasprotniku v smrtni sili tako rano, da zadnji obnemore in žalostno pogine. Saj še ni dolgo, ko je videl domačega petelina ležati mrtvega na klopi. Za vratom je imel hudo rano, in ko ga je gospodinja nekoliko časa ogledovala, ga je zanesla v kuhinjo. Kako je dobil stari petelin rano, tega Koki ni videl, ker je prišel okolo vogla šele takrat, ko je bil siromak že mrtev. Toliko pa je bil prepričan, da je umrl zaradi rane. Da, da — Koki je storil prav, da se je umaknil pred hroščem rogačem in se na tak način izognil nevarnosti.

Koki je bil izredno zadovoljen sam s sabo. Predel in tkal je še naprej modre misli, dokler ni od utrujenosti zaspal.

Ko se je prebudil iz spanja, se je solnce že nagibalo proti zatonu. Rdeča večerna zarja je obsevala polje in gozd. Rdečica večerne zarje se je zdela petelinčku tako žalostna, da ga je pri vsi njegovi možatosti obšlo globoko domotožje. Lotila se ga je pa tudi skrb zaradi varnega prenočišča. Bo li varno prenočevati pod milim nebom? Kokiju je začel lezti strah pod kožo. Ježila se mu je, da se mu je jelo perje staviti pokonci. Siromak si ni vedel pomagati. Šel je nekaj časa za njivo, dokler je ni bilo konec; toda zopet se je razprostiral pred njim gozd, ki je objemal njivo od dveh strani. Pri begu pred hroščem rogačem se mu je svet zmedel tako, da se sploh ni več zavedal, od katere strani je prišel in kam se mora obrniti, ako hoče priti nazaj domov. Vrhutega pa je začel že tudi mrak razprostirati črez zemljo svoja temna krila. Oh, potovanje samonasebi bi bilo še prijetno, ako

bi le drugih nadležnosti in nezgod ne bilo. — Kokiju so jele oči postajati trudne. Vajen je bil iti zgodaj spat. Ker ni premišljevanje nič pomagalo, si brž izbere močno vejo, ki je bila tako visoka, da jo je mogel Koki s pomočjo perutnic še doseči. Ko se je nekoliko ogledal in se prepričal, da ni opaziti nobene nevarnosti, je zatisnil oči. Čeprav je bil jako izmučen, vendar ni imel trdnega spanja. Vso noč so ga mučile nemirne sanje, da je premnogokrat zakričal. Sanjalo se mu je samo o bodečih potih po njivah, ki jih je moral prehoditi, o hroščih rogačih, ki so v velikem številu prežali nanj in ga hoteli za glavo prikrajšati, vmes pa je prišla večkrat na vrsto soseda, ki je kakor divja metala po ubogem Kokiju palice in kamenje. Siromak je bil v sanjah prepričan, ako bi bil pobral vse palice, ki jih je srdita soseda zmetala za njim, da bi jih zložene lahko zmeril na sežnje, a kup kamenja bi bil večji od kupa gnoja na domačem dvorišču.

Kdo se bo torej čudil, ako se je Koki zjutraj zbudil in se počutil, kakor bi imel strte vse kosti svojega petelinjega telesa. Zdaj z odprtimi očmi je šele začel počivati. Bil je še zgodnji jutranji mrak; predmeti so se razločevali šele za silo. Kaj doživi Koki tega dne? Oh, ko bi znal nazaj domov! Sveta je videl že toliko in preizkusil je potnih težav in nevarnosti že toliko kakor še noben drugi petelin. In če še naposled premisli, da je pot domov ravno tako dolga kakor je bila v tujino, tedaj se lahko reče, da je Koki izvršil izredno dolgo potovanje. Pa si je vendar hotel prej ogledati velik del sveta! Res so ga navdajale takšne želje, toda ugodnosti niso za zdaj prave, vrhutega je Koki še nekoliko premlad in svet si lahko ogleda tudi pozneje. Koki pride v starejše dni, um mu bo bistrejši, noge trdnejše, pogum večji, in takrat pojde še enkrat v svet. Takrat mu bo tudi izkušnja najboljša voditeljica. Bodečih potov se bo znal izogibati, hrošče rogače bo z malo silo premagal, ker bo starejši in močnejši, večjih nevarnosti pa bržčas za potujočega petelina itak ni na svetu.

Da se je motil, spozna Koki že v prihodnjem trenutku. Pod seboj čuje šum in ko pogleda na tla, zapazi rjavo žival s koničastim gobcem in dolgim, košatim repom. Koki še ni videl takšne živali; a da mu je gotovo nevarna, je spoznal takoj po njenem pogledu. Njene oči so se upirale tako poželjivo vanj in ga merile tako vztrajno, da mu je začel mrzav lezti v kosti. V velikem strahu se je bal, da bi ga lahko zapustile moči in bi padel na tla. Res je Režun siten in hud, a ta žival pozna še veliko manj šale. Ne, gozda si Koki že noče ogledati! Kdo ve, koliko takšnih živali še leta po njem. Da je ta rjava žival lisica, Koki ni vedel, ker je ni poznal. Dolgo ga je stražila, jako dolgo, a ko jo je naposled splašil šum, je pobegnila v gozd. Koki je bil rešen, a z drevesa si še dolgo ni upal. Šele ko je stalo rumeno solnce že precej visoko na nebu, je skočil zbeganec na tla in korakal za njivo naprej, da bi se oddaljil od gozda.

Že je nekoliko časa korakal, kar se mu zazdi, da vidi v daljavi hišo sredi drevja. Samega veselja mu poskoči srce in nehote začne stopicati bolj naglo. Oh, le zopet nazaj do človeških bivališč! Tamkaj ni nevarnosti in ni težav. Res je soseda s palico in kamenom nevarna, pa nje se je

lahko izogibati. Koki že ve, kako si ji izogne. Kadar pojde ona tja, pojde on sem, kadar pa pojde ona sem, pa pojde on tja. Da, da — tako se bo dalo narediti, in konec bo zadnje in edine nevarnosti na domačem dvorišču.

Kmalu je spoznal Koki, da prihaja daljava med njim in med hišo manjša in manjša. Velike utrujenosti, ki mu je še pred kratkim časom tako težko sedela v stegnih, ni čutil nič več. Bil je dobrovoljen kakor še nikdar v svojem dosedanjem življenju in tekal je brezskrbno naprej. V najboljšem korakanju ga ustavi zapreka, kakršne še ni nikoli videl. Bila je velikanska voda, kalna in stoječa, ki mu je zapirala pot. Takšna voda! Ta voda je gotovo največja na svetu, zakaj gotovo meri toliko kakor polovica velike, bodeče njive, če ne več. Zdaj naj bi videle pute, kako pogumno gleda Koki v vodo. Pute bi ne imele toliko poguma in če bi si že katera upala tako blizu, gotovo bi se ji zmedlo v glavi in padla bi v vodo.

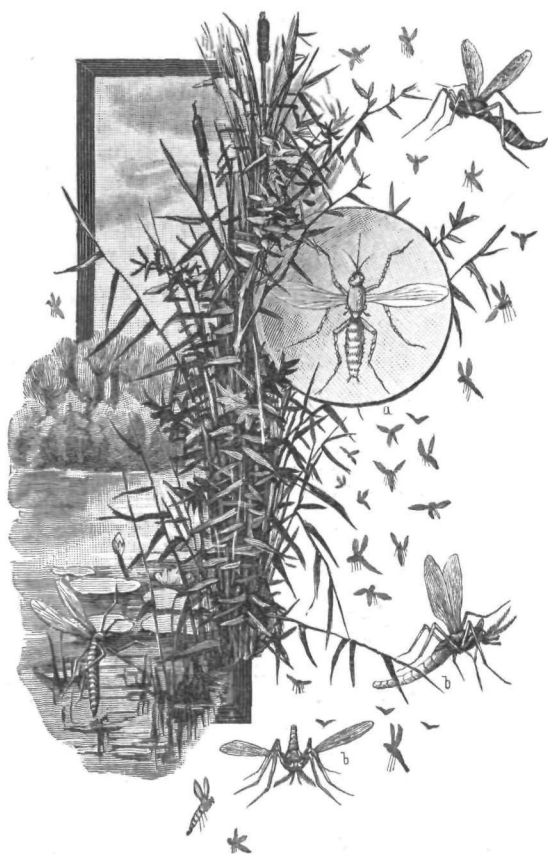
Ni pa veliko manjkalo, in tudi Kokiju bi se bilo skoraj pripetilo kaj takega. Ob nizkem bregu je molela med zelenimi, širokimi listi tako ostudna glava iz vode, da je Koki obstal kakor okamenel in se mu je dozdevalo, kakor bi mu samega presenečenja padalo perje iz kože. Glava je imela velike, napete oči in velikansko, nekoliko odprto žrelo. Zadnje je bilo tako mogočno, da je bilo videti, kakor bi se dala vsa glava precepiti na dve polovici. Hu! Ta glava je pošast čez vse pošasti. In še živa je! Kako obrača oči po petelinu! A kako živi brez trupla? Nekaj se res vleče od nje kakor senca poševno v globino, a kaj je, se ne da razložiti. Da ima glava tudi truplo, Koki ni vedel, ker ni poznal žabe. Ko ga je minil prvi in najhujši strah, je jel bežati in srečno je došel okrog ribnikovega pobrežja v bližino zaželenene hiše. Ta se mu je zdela znana. Ali je ni že nekoč videl?

Koki motri hišo s pazljivim očesom, a ko jo obstopica od druge strani in se nekoliko ozre, se mu zdi svet znan. Toda ko zagleda ženo, ki je stopila na prag, spozna v nji takoj hudo sosedo in brž ve, kod jo mora popihati proti domu. Kmalu ima domačo hišo pred seboj. Videl je ni prej, ker je za mladega petelina tudi vaški svet velik in se sosedove hiše poznajo premnogokrat samo od dveh strani.

Koki je bil doma. Kako ga je bila vesela gospodinja! Ker ga ni videla že dva dni, je bila uverjena, da se mu je gotovo kaj pripetilo. Brž je vrgla utrujenemu izgublencu veliko pest pšenice in je bila danes še tako zavzeta zanj, da je odganjala druge pute, ki so se hotele samolastno deliti s Kokijevem deležim. Ta gospodinjina skrb je povzdignila Kokija pri putah tako visoko v spoštovanju, da ga niso nikdar več gledale posmehalno ali zaničljivo. Kako pa so začudene majale z glavami, ko jim je Koki začel pomalem in pomalem pripovedovati o svojem potovanju in o nezgodah in nevarnostih, ki jih je doživel. Putam je bil Koki zdaj petelin vseh petelinov. Rastel je še naprej in kmalu je bil največji petelin v vasi. Ko sta se nekoč srečala s sosedovim petelinom Brdavsom, je pokazal naš Koki, da je pravi Krpan, in kar se ni bilo v veliko začudenje vse soseške kurjadi zgodilo nikdar, se je zgodilo zdaj — petelin Brdavs je moral bežati.

Kokijeva slava je šla med kurjadjo po vsi vasi. — Ali pa je še šel Koki kdaj pozneje na potovanje? Ni šel več. V njegovo čast pa moramo reči, da ni ostal doma zaradi pomanjkanja potrebnega poguma, ampak ostal je doma, ker mu je primanjkovalo potrebnega časa. Moral je skrbeti za veliko kokošjo družino in ko je nekoč pognal veliko vrano, ki je hotela uropati majhnega piščanca, je spoznal dodobra, da ne more z doma.

S sosedo sta si postala prijatelja, in tudi deček se ga ni bal več. Premnogokrat je dajal petelinu kruha. Spravo s sosedo pa je dognal takrat, ko jo je s svojim krikom privabil za plot, kjer ji je roparica kanja hotela odnesti najlepšo kokoš. Tako je bil Koki ne le največji in najpogumnejši, ampak tudi najpametnejši petelin v vasi.

Poletni gosti

